

Nr 96.

Kungl. Maj:ts nådiga proposition till riksdagen med förslag till lag om ändrad lydelse av 25 § i förordningen angående patent den 16 maj 1884, lag om ändrad lydelse av 4 och 16 §§ i lagen om skydd för varumärken den 5 juli 1884 samt lag om ändrad lydelse av 20 § i lagen om skydd för vissa mönster och modeller den 10 juli 1899; given Stockholms slott den 29 maj 1914.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om ändrad lydelse av 25 § i förordningen angående patent den 16 maj 1884, lag om ändrad lydelse av 4 och 16 §§ i lagen om skydd för varumärken den 5 juli 1884 samt lag om ändrad lydelse av 20 § i lagen om skydd för vissa mönster och modeller den 10 juli 1899.

Kungl. Maj:t förbliver riksdagen med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

Under Hans Majestäts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Berndt Hasselrot.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse av 25 § i förordningen angående patent den 16 maj 1884.

Härigenom förordnas, att 25 § i förordningen angående patent den 16 maj 1884 skall erhålla följande ändrade lydelse:

Med avseende å uppfinning, skyddad i stat, som för här i riket patenterad uppfinning gör motsvarande medgivande, äger Konungen förordna:

1) att, om någon här i riket sökt patent å en uppfinning, varå han tidigare sökt skydd i den främmande staten, då må förstberörda ansökning i förhållande till andra ansökningar ävensom med hänsyn till sådant hinder emot patents meddelande, som i 3 § omförmäles, betraktas så, som vore den gjord samtidigt med ansökningen i den främmande staten, för så vitt ansökningen här i riket skett före utgången av viss tid, som kan i förordnandet bestämmas antingen till högst tolv månader från det skyddet söktes i den främmande staten eller till högst tre månader från det vederbörande myndighet där kungjorde, att skyddet meddelats, samt sökanden hos patentmyndigheten här i riket framställt anspråk på sådan företrädesrätt inom tid och på sätt, som av Konungen i förordnandet bestämmes;

2) att, om undersåte i den främmande staten eller någon, som där är bosatt eller äger ett verkligt och icke pro forma drivet industri- eller handelsetablisement, åtnjuter skydd för uppfinning såväl här i riket som i den främmande staten, uppfinningens utövning i den senare skall, så vitt angår påföljd för underlåtenhet att här utöva uppfinningen, så anses, som hade utövningen ägt rum här i riket.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse av 4 och 16 §§ i lagen om skydd för varumärken
den 5 juli 1884.

Härigenom förordnas, att 4 och 16 §§ i lagen om skydd för varumärken den 5 juli 1884 skola erhålla följande ändrade lydelse:

4 §.

Varumärke må ej registreras:

1) om det består endast av siffror, bokstäver eller ord, som icke utmärka sig genom så egendomlig form, att märket kan såsom figurmärke anses; dock att registrering ej må vägras, om märket består av ord, som kunna anses såsom en för vissa, i ansökningsen enligt 3 § uppgivna varuslag särskilt uppfunnen benämning, vilken ej avser att angiva varans ursprung, beskaffenhet, bestämmelse, myckenhet eller pris;

2) om däri obehörigen intagits annat namn eller annan firma än sökandens eller namnet på annans fasta egendom;

3) om däri utan vederbörligt tillstånd intagits offentliga vapen eller stämplor;

4) om det innehåller framställningar, som kunna väcka förargelse;

5) om det är helt och hållet likt varumärke, som redan är för annans räkning registrerat eller behörigen anmält till registrering, eller med dylikt märke företer sådan likhet, att, oaktat skiljaktigheter i vissa delar, märkena i sin helhet lätt kunna förväxlas; dock att registrering ej må vägras, om likheten beror av sådana beteckningar, som avses i 7 §, eller om bägge märkena gälla olika varuslag.

16 §.

Konungen äger efter avtal med främmande stat och under förutsättning av ömsesidighet förordna, att skydd för varumärke enligt denna lag må tillkomma ej mindre den, vilken utom riket driver sådan näring, som omförmäles i 1 §, än även förening, som är bildad utom riket för tillvaratagande av näringsidkares intressen, ändock att föreningen icke driver näring, som nu sagts; skolande i dessa fall gälla samma lags föreskrifter med iakttagande av följande särskilda regler i avseende på varumärke, som registreras:

1) ansökan om registrering skall åtföljas av bevis, att sökanden uppfyllt de villkor, som i den främmande staten fordras för att bereda skydd åt varumärket;

2) den, för vilken registreringen blir gällande, skall hava ett här i riket bosatt ombud, som äger att härstädes å hans vägnar svara i alla saker, vilka angå varumärket; och åligger det honom förty att, då ansökan göres, samt sedermera vid ombyten av ombud uppgiva ombudets namn och vistelseort, vid äventyr att, i händelse föreskriften därom skulle finnas icke vara iakttagen, domaren må på anmälan i förekommande fall med laga verkan utse sådant ombud;

3) varumärket skyddas icke i vidsträcktare mån eller för längre tid än i den främmande staten.

Med avseende på varumärke, registrerat i stat, som för svenska varumärken gör motsvarande medgivande, äger Konungen dessutom meddela följande bestämmelser:

4) varumärket må, därest det icke strider mot sedlighet eller god ordning, registreras i den form, vari det är gällande i den främmande staten;

5) har någon här i riket sökt registrering av ett varumärke, som han tidigare anmält till registrering i den främmande staten, då må den ansökning i förhållande till andra ansökningar betraktas så, som vore den gjord samtidigt med anmälningen i den främmande staten, för så vitt ansökningen här i riket skett före utgången av viss tid, som kan i förordnandet bestämmas antingen till högst fyra månader från anmälningen i den främmande staten eller till högst tre månader från det vederbörande myndighet där kungjorde, att registreringen beviljats, samt sökanden hos registreringsmyndigheten här i riket framställt anspråk på sådan företrädesrätt inom tid och på sätt, som av Konungen i förordnandet bestämmes;

6) vägras registrering på grund av 4 § 5 mom. och styrker sökanden efter stämning å den, som innehar rättigheten att begagna det förut

anmälda eller registrerade märket, att detta märke ursprungligen är ett av sökanden brukat märke, som annan tillägnat sig, må domstolen förklara sökanden berättigad att erhålla registrering med uteslutande rätt till märkets begagnande för det slag av varor, för vilket han brukade märket vid den tid då det ömsesidiga skyddet inträdde. Talan härom må ej väckas senare, än sex månader från nämnda tid;

7) varumärke, som i den främmande staten blivit innan det ömsesidiga skyddet inträdde behörigen registrerat och som endast eller huvudsakligen består av siffror, bokstäver eller ord, som enligt 4 § icke kunna ensamma för sig såsom varumärke registreras, skall, när det skyddas i den främmande staten, här i riket, efter registrering, njuta det särskilda skydd, att andra ej må använda samma siffror, bokstäver eller ord såsom varumärke för samma slags varor, med mindre de begagnat dem innan det ömsesidiga skyddet inträdde. Ej må dock sådana varumärkens registrering, med undantag för järnstämplor och skeppningsmärken å trävaror, medföra hinder för någon att såsom varumärke begagna begynnelsebokstäverna till sitt namn eller sin firma.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse av 20 § i lagen om skydd för vissa mönster och modeller den 10 juli 1899.

Häri genom förordnas, att 20 § i lagen om skydd för vissa mönster och modeller den 10 juli 1899 skall erhålla följande ändrade lydelse:

Med avseende å mönster, skyddat i stat, som för här i riket registrerat mönster gör motsvarande medgivande, äger Konungen förordna, att, om någon här i riket sökt registrering av ett mönster, varå han tidigare sökt skydd i den främmande staten, då må förstberörda ansökning i förhållande till andra ansökningar ävensom med hänsyn till sådant hinder mot registrering, som i 3 § omförmäles, betraktas så, som vore den gjord samtidigt med ansökningen i den främmande staten, för så vitt ansökningen här i riket skett före utgången av viss tid, som kan i förordnandet bestämmas antingen till högst fyra månader från det skyddet söktes i den främmande staten eller till högst tre månader från det vederbörande myndighet där kungjorde, att skyddet meddelats, samt sökanden hos registreringsmyndigheten här i riket framställt anspråk på sådan företrädesrätt inom tid och på sätt, som av Konungen i förordnandet bestämmas.

*Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott
den 6 mars 1914.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern HAMMARSKJÖLD,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena WALLENBERG,
Statsråden: HASSELROT,
VON SYDOW,
friherre BECK-FRIIS,
STENBERG,
LINNÉR,
MÖRCKE,
WESTMAN,
VENNERSTEN,
BROSTRÖM.

Chefen för justitiedepartementet statsrådet Hasselrot anmälde efter gemensam beredning med hans excellens herr ministern för utrikes ärendena samt chefen för finansdepartementet en i Washington den 2 juni 1911 avslutad, jämväl för Sveriges del undertecknad konvention, varigenom reviderats konventionen i Paris den 20 mars 1883 med tilläggsakten i Bryssel den 14 december 1900 angående skydd för den industriella äganderätten, över vilken förstnämnda konvention på grund av särskilda nådiga remisser ej mindre patent- och registreringsverket än även kommerskollegium inkommit med underdåniga utlåtanden, därvid av kommerskollegium jämväl överlämnats yttranden från handelskamrarna i Karlstad, Gävle och Göteborg, Södra Älvsborgs läns industriidkare- och köpmannaförening med industri- och handelskammare, handels- och industrikammaren för Örebro och Västmanlands län, Skånes handels-, industri- och sjöfartskammare samt Smålands och Blekinge handelskammare.

Efter att hava redogjort för innehållet av den reviderade konventionstexten, varav en översättning skulle såsom bilaga fogas vid detta protokoll, anförde föredragande departementschefen vidare:

»Artikeln 14 av konventionen i Paris den 20 mars 1883, vilken blivit av Sverige biträdd genom accessions-akt den 26 juni 1885, föreskriver, att konventionen skall underkastas periodiskt återkommande revisioner i syfte att i densamma införa sådana förbättringar, som kunna bidraga till fullkomnande av inrättningen av den union, som bildats av de länder, vilka biträtt konventionen; och skola för detta ändamål tid efter annan i något bland de kontraherande länderna hållas konferenser mellan delegerade för bemälda länder.

I överensstämmelse härmed hava konferenser hållits i Rom 1886, i Madrid 1890, i Bryssel två sessioner 1897 och 1900 samt i Washington 1911.

Besluten i Rom hava icke blivit ratificerade och alltså aldrig trätt i kraft.

Vid konferensen i Madrid upprättades fyra protokoll, nämligen: 1) rörande överenskommelse om undertryckande av oriktiga ursprungsbeteckningar å handelsvaror; 2) rörande internationell registrering av fabriks- och handelsmärken; 3) angående bidrag till upprätthållande av den internationella byrån i Bern för unionen till skyddande av den industriella äganderätten; samt 4) rörande tolkningen och tillämpningen av konventionen den 20 mars 1883.

Utav dessa protokoll har endast det tredje protokollet efter hand blivit ratificerat av samtliga unionsländer. Vad beträffar överenskomsterna om undertryckande av oriktiga ursprungsbeteckningar å handelsvaror och om internationell registrering av varumärken, vilka överenskomelser äro i kraft mellan åtskilliga av unionsländerna, hava de icke blivit biträdda av Sverige.

Vid konferensen i Bryssel 1897/1900 åvägabragtes genom den då beslutade och sedermera av samtliga konventionsländer, sålunda även Sverige, efter hand ratificerade tilläggsakten den 14 december 1900, förutom några smärre modifikationer av formell eller förklarande natur, tvänne förändringar av konventionen av väsentlig beskaffenhet, nämligen dels med avseende å den s. k. prioritetsrätten och dels beträffande skyldigheten att utöva patenterad uppfinning.

Såsom resultat av överläggningarna vid den senaste konferensen i Washington, vilken fortgick under tiden 15 maj—2 juni 1911, föreligger den nyss av mig anmälda reviderade konventionsakten. Flertalet av de i densamma företagna ändringar av den äldre konventionen 1883/1900 äro

av i huvudsak kompletterande eller förtydligande beskaffenhet och lära icke, därest Eders Kungl. Maj:t finner skäl att för Sveriges del ratificera denna konventionsakt, påkalla ändring av gällande lagstiftning i ämnet. I anledning av de reviderade artiklarna 4 och 6 ävensom den tillkomna nya artikeln 7 bis finner jag däremot i sådant fall vissa jämkningar av gällande författningar nödvändiga.

Innan jag övergår att närmare redogöra härför, torde jag böra erinra, att i överensstämmelse med art. 18 av den reviderade konventionsakten densamma kan endast i sin helhet antagas eller förkastas, men icke godkännas och ratificeras i vissa delar. För de länder, som icke ratificerat densamma, gäller fortfarande den äldre konventionsakten 1883/1900. Enligt vad jag inhämtat, har den reviderade konventionsakten hitintills ratificerats av följande länder, nämligen: Tyskland, Österrike och Ungern, Dominikanska republiken, Spanien, Nordamerikas Förenta stater, Frankrike med Tunis, Storbritannien med Ceylon, Nya Zeeland samt Trinidad och Tobago, Italien, Japan, Mexiko, Norge, Nederländerna, Portugal och Schweiz.

Enligt art. 4 av konventionen äger den, som i ett unionsland behörigen gjort en ansökan om patent etc., viss företrädesrätt i alla andra unionsländer, sålunda att därest inom viss tid, för patent 12 månader, för varumärken, mönster och modeller 4 månader, från det berörda ansökning gjordes, enahanda ansökning göres i något annat av unionsländerna, denna skall anses gjord samtidigt med den förra. Nämda artikel i dess äldre avfattning innehöll inga andra villkor för åtnjutande av dylik företrädesrätt än att den ansökan, för vilken företrädesrätt begärdes, skulle vara inlämnad inom viss tid, sedan den ursprungliga ansökningen i den främmande staten gjordes. Praxis utvecklade sig på grund härav ganska olika. I en del länder behövde icke några formaliteter alls iakttagas; i andra måste sökanden genom behöriga bevis styrka sin rätt till prioritet. I ett land stod det honom öppet att när som helst göra sin prioritetsrätt gällande, i ett annat måste han genast vid inlämnandet av ansökningen framställa sina prioritetsanspråk. Det torde icke behöva särskilt framhållas, att en dylik skiljaktig tillämpning av en bland konventionens viktigaste artiklar måste för de sökande vara ganska hinderlig och lätt utsätta dem för farliga förbiseenden. Å andra sidan torde det vara tydligt, att om prioritetsrättens åtnjutande icke vore reglerad genom lämpliga närmare föreskrifter, tredje man kunde tillfogas oförskyllad skada. Hade han i god tro inlämnat ansökan före den prioritetsberättigade sökanden, kunde det inträffa, att han kanske lång tid efteråt befunne sig stående inför en prioritetsrätt, som icke allenast kullkastade det skydd, han möjligen bekommit, utan måhända tvingade honom att avstå från en verksamhet, som han redan igångsatt.

För att avhjälpa denna obestriddliga brist i konventionsakten 1883/1900 och få till stånd fastare och likartade former inom unionsländerna för prioritetsrättens tagande i anspråk har i den reviderade konventionsakten till artikeln 4 fogats tvänne nya moment, betecknade med *d* och *e*.

Enligt dessa nya föreskrifter blir det obligatoriskt för en sökande, som vill taga i anspråk företrädesrätt på grund av tidigare ansökning, att uppgiva tiden då och det land, där denna ansökning blivit gjord. Tidpunkten, då denna uppgift senast må lämnas, är icke fixerad, utan det har lämnats öppet åt varje land att därom bestämma. Då uppgiften skall av vederbörande myndighet angivas i de utgivna publikationerna (patenten etc.), måste uppgiften emellertid lämnas, innan vederbörande myndighets beslut om skyddets meddelande givits. Äventyret för sökanden, därest han icke iakttager de i mom. *d* givna föreskrifterna, äger jämväl varje land bestämma, dock att detta äventyr ej får sträcka sig längre än till förlust av prioritetsrätten. I samma moment lämnas också närmare föreskrifter om vilka handlingar, som för prioritetsrättens styrkande kunna avfordras sökanden, men en gräns har fastslagits, utöver vilken man icke får gå i fråga om fastställande av skyldighet att redan vid tiden för ansökningens ingivande tillika förete handlingar eller bevismedel. Då kan endast fordras företeende av: a) kopia av den tidigare gjorda ansökningen (beskrivning, ritningar etc.), till riktigheten bestyrkt av den myndighet, vilken mottagit ansökningen, men vilken kopia dock icke skall behöva vara legaliserad; b) av vederbörande myndighet utfärdat bevis om tiden, då ansökningen gjordes; och c) översättning. Enligt momentet *e* kan ytterligare bevismedel infordras senare, om vid den fortsatta behandlingen hos vederbörande patent- eller registreringsmyndighet eller efter skyddets meddelande skäl skulle därtill förekomma. Även legaliseringsbevis kan då infordras. Ett godkännande av de nya momenten läser för den skulle icke påfordra någon ändring av kungörelserna den 23 december 1910 om vissa ändringar av kungörelserna den 31 december 1895 om beskaffenheten av de handlingar, som inlämnas i patentärenden och i ärenden rörande registrering av varumärken samt av kungörelsen den 24 november 1899 om beskaffenheten av de handlingar, som inlämnas i ärenden rörande registrering av mönster och modeller.

Patent- och registreringsverket yttrar i det avgivna underdåniga utlåtandet, bland annat, att ämbetsverket icke ansåge några principiella betänkligheter föreligga mot ett antagande av nu berörda moment *d* och *e* till konventionens artikel 4. Det måste tvärtom, enligt ämbetsverkets uppfattning, räknas såsom en bestämd fördel för de skyddsökande, att de

hittills inom olika länder tillämpade ganska växlande prioritetsfordringarna, åtminstone i den huvudsakliga omfattning, som den nya artikeln 4 avsåge, bleve överensstämmande. Och likaså måste det för industrien och den övriga intresserade allmänheten bliva till väsentligt gagn, att de, genom det obligatoriska angivandet på respektive myndigheters publikationer av de framställda prioritetsanspråken, gjordes uppmärksamma på och erhöle tillförlitlig upplysning om tillvaron av dylika anspråk, varigenom de i många fall kunde undvika svårigheter och kostnader.

Sedan patent- och registreringsverket erinrat, att i vederbörande lagrum, patentförordningen 25 §, varumärkeslagen 16 § och mönsterlagen 20 §, vore såsom villkor i formellt hänseende för prioritetsrättens åtnjutande endast föreskrivet, att ansökningen här i landet skulle göras inom viss tid från det ansökning, varpå prioritet grundas, inlämnats i den främmande staten, anför ämbetsverket vidare, att, då enligt den reviderade konventionen den fordran blivit uppställd, att anspråket på prioritet skall framställas under ansökningsärendets behandling och uppgift därvid lämnas om det land, där den tidigare ansökningen gjorts, ävensom om tiden för densamma, och då påföljden härutinnan borde, därest föreskriften skulle hava något praktiskt värde, bestämmas till prioritetsrättens förlust, det syntes patent- och registreringsverket, att stadganden uti ifrågavarande hänseende borde inflyta i de omförmälda lagarna. Dessa stadganden borde dock lämpligen erhålla en mera allmän avfattning, enligt patent- och registreringsverkets förslag så, att anspråket på prioritet skulle vara framställt å tid och på sätt, som av Eders Kungl. Maj:t närmare bestämdes, samt att påföljden för underlåtenhet i berörda hänseende skulle vara prioritetsrättens förlust. Detaljbestämmelserna vore nämligen av den beskaffenhet, att de sannolikt tid efter annan behövde anpassas efter förändrade förhållanden. Beträffande patent borde anspråkets framställande ske före ansökningens kungörande och ansökningshandlingarnas utläggande för allmänheten och beträffande varumärken samt mönster och modeller, innan ansökningen blivit av registreringsmyndigheten slutligen avgjord. I fråga åter om sättet för framställande av anspråk på prioritet, borde av Eders Kungl. Maj:t endast bestämmas, att inom nyss angivna tid uppgift skulle lämnas om det land, där den tidigare ansökningen blivit gjord, ävensom om tiden för densamma. Vad i övrigt kunde ifrågakomma att iakttaga skulle lämpligen, enligt patent- och registreringsverkets mening, kunna överlämnas åt ämbetsverket att avgöra.

Kommerskollegium finner införandet av samtliga dessa av patent- och registreringsverket angivna ändringar och särskilda föreskrifter önskvärt.

Att med de ofullständiga bestämmelserna i artikel 4 av konventionsakten 1883/1900, vilka lämna de sökande fritt att när som helst och till och med efter skyddets meddelande under eventuell rättegång om dess giltighet framkomma med anspråk om prioritet, tredje man lätt kan komma att föranledas oförskyldt olägenhet eller skada, anser jag uppenbart. För industrien och den patentsökande allmänheten kan det endast lända till fördel, att ett dylikt tillstånd av osäkerhet undanröjes, så att under ansökningens handläggning och innan skyddet definitivt beviljats alla sökandens anspråk bli klargjorda och ett så vitt möjligt fast underlag erhålles för ansökningens bedömande av dem, som därav äro intresserade. Även för de sökande måste ett fullständigare ordnande av hithörande förhållanden och den större överensstämmelse, som därigenom vinnes inom de särskilda unionsstaterna i fråga om tid och sätt för framställande av anspråk på prioritet, vara eftersträfvansvärt och underlätta iakttagandet av givna föreskrifter. Någon nödvändighet att giva längre tid för framställande av anspråk på prioritet eller svårighet för sökanden att under ärendets behandling lämna de uppgifter, varom fråga är, förefinnes säkerligen icke.

I likhet med patent- och registreringsverket anser jag, därest åsyftat resultat skall nås, att påföljden för underlåtenhet att i rätt tid göra prioritetsanspråk gällande bör bli att prioritetsrätt icke vinnes. Då därav i vissa fall kan bli följden, att även skyddsrammen går förlorad, synes det mig vara lämpligt, att reglerandet av påföljden sker genom själva lagen. Mot vad patent- och registreringsverket i övrigt anfört beträffande innehållet av lagändringarna och därav föranledda specialbestämmelser har jag intet att invända.

Omfattningen av art. 4 har i den reviderade konventionen utsträckt till så kallade nyttighetsmodeller med en prioritetstid av tolv månader i det fall att patent sökes på uppfinning, å vilken tidigare sökts skydd såsom nyttighetsmodell i annan unionsstat. Särskild lagstiftning beträffande nyttighetsmodeller förefinnes i Tyskland och Japan. Denna skyddsform var för lagstiftningen inom unionsländerna obekant, när konventionsakten 1883 tillkom, och dess upptagande i den reviderade konventionsakten, såväl i artikeln 4 som uti övriga ifrågakommande artiklar, utgör endast en av den fortgående utvecklingen betingad komplettering av dem. Såväl patent- och registreringsverket som kommerskollegium och handelskammarna, dock med undantag för handelskammaren i Göteborg, anse några principiella betänkligheter häremot icke böra möta. Nämnda handelskammare förmodar, att det under vissa omständigheter kunde innebära en olägenhet, om prioritetsrätt vid sökande av svenskt patent kunde grundläggas genom

utländskt mönsterskydd för nyttighetsmodeller. Redan själva befintligheten av ett anspråk på en prioritetsrätt verkade otvivelaktigt hindrande på utvecklandet och exploaterandet av närbesläktade uppfinningar, och det syntes därför handelskammaren vara principiellt riktigast att icke medgiva en prioritetsrätt för skydd av industriell äganderätt, såvida icke det skydd, som grundlade prioritetsrätten, vore av samma art, som det skydd, för vilket prioritet gjordes gällande. De fordringar, vilka i vissa länder uppställdes för erhållandet av mönsterskydd, yttrar handelskammaren vidare, torde i väsentliga delar vara mindre stränga än de, vilka uppställdes för meddelandet av patentskydd, och någon garanti för att exempelvis en uppfinning, vilken mönsterskyddats i Tyskland jämlikt lagen den 1 juni 1891 — d. v. s. lagen om skydd för »Gebrauchsmuster» — skulle kunna uppfylla de svenska kraven för erhållandet av patentskydd gäves icke, varigenom svenska uppfinnare kunde komma i sämre ställning än utländska, särskilt när det gällde skyddandet av uppfinningar av mindre betydelse och av mera efemär innebörd.

Dessa handelskammarens betänkligheter kan jag icke biträda. Handelskammaren synes hava förbisett, att det här är fråga endast om en företrädesrätt under viss tid för ansökan här i landet av patent. Något anspråk att också erhålla det sökta patentet grundlägges därigenom ingalunda. För att patentet skall beviljas, måste det ifrågavarande föremålet, varå skydd under form av nyttighetsmodell söks i utlandet, uppfylla den svenska patentförordningens fordringar på en patenterbar uppfinning. Huruvida skyddet i utlandet söks under den ena eller andra formen, synes icke böra inverka.

Någon ändring av gällande patentförordning torde icke påkallas av nu omhandlade bestämmelse. Då nämligen i 25 § av berörda förordning uttrycken »*skyddad i stat*» och »*från det han i den främmande staten sökte skydd för samma uppfinning*», förekomma utan att närmare angives, under vilken form skyddet må hava blivit sökt, läser intet hinder möta för Eders Kungl. Maj:t att giva det i 25 § förutsatta förordnandet den omfattning, att en prioritetsfrist av högst tolv månader må tillkomma även ansökan om patent på en uppfinning, för vilken i den främmande staten skydd blivit sökt under form av nyttighetsmodell. Däremot torde ratificering av den reviderade konventionsakten böra föregås av sådan ändring av kungörelsen den 12 september 1902 angående förändrade bestämmelser i fråga om skydd för vissa främmande patent, varumärken och mönster, att den kommer att gälla även det fall, att i den främmande staten skydd såsom nyttighetsmodell blivit för uppfinningen sökt.

Artikeln 4 har uti den reviderade konventionsakten ytterligare modifierats så, att rätt till prioritet uttryckligen tillerkännes icke blott den person, som ingivit den tidigare ansöknings, utan även åt hans rättsinnehavare.

Patent- och registreringsverket yttrar härom, att, även om uti de ifrågavarande lagrummen i förordningen angående patent, lagen om skydd för varumärken samt lagen om skydd för vissa mönster och modeller det icke vore uttryckligen utsagt, att rättsinnehavaren vore berättigad att inträda i den ursprungliga sökandens ställe, syntes å andra sidan detta förhållande icke vara för de ifrågavarande lagarna främmande. Så vore, enligt patentförordningens 1 §, uppfinnaren eller hans rättsinnehavare berättigad till patent och, enligt 1 § i lagen om mönster och modeller kunde mönstrets eller modellens upphovsman eller hans rättsinnehavare genom registrering vinna rätt att med andras uteslutande begagna mönstret eller modellen vid tillverkning till avsalu av alster tillhörande metallindustrien. Också kunde, enligt varumärkeslagens 8 §, rätten till registrerat varumärke, under viss förutsättning, övergå till annan. Det torde icke finnas skäl, yttrar patent- och registreringsverket vidare, varför i fråga om prioritet en rättsinnehavare skulle försättas i annan ställning, än i dessa ej mindre viktiga fall, givetvis under förutsättning att han uppfyllt de fordringar, som för prioritetens åtnjutande äro bestämda. Vid tillämpningen av berörda lagrum rörande prioritetsrätten hade de också av ämbetsverket alltid ansetts inbegripa även den ursprungliga sökandens rättsinnehavare, — något som även torde överensstämma med allmänna civilrättsliga regler —; det förtydligande tillägget i den reviderade konventionens artikel 4 vore alltså överensstämmande med här tillämpad praxis.

Vad patent- och registreringsverket sålunda anfört, anser jag mig kunna biträda. Och då praxis i förevarande fråga icke hittills föranlett svårighet eller erinran, lärer de nuvarande lagarnas lydelse icke ur berörda synpunkt utgöra hinder för ratificering av den i Washington reviderade konventionen, utan torde med eventuell ändring av desamma kunna anstå tills i sammanhang med den förestående fullständiga revisionen av lagarna i fråga.

Jag övergår härefter till att närmare redogöra för innehållet och betydelsen av artikeln 6 i den reviderade konventionsakten.

Denna artikel, som är grundläggande för registreringen av varumärken inom unionsländerna, har i den äldre konventionstexten 1883/1900 det innehåll, att varje i hemlandet vederbörligen registrerat fabriks- eller handelsmärke skall kunna registreras samt erhålla skydd utan avseende å

dess form, eller såsom den franska originaltexten lyder: »telle quelle», i en var av unionens övriga stater.

Artikeln 6 har redan från början givit anledning till olika tolkning, men dess tillämpning har blivit än mer invecklad och oklar, sedan de så kallade ordmärkena kommit i bruk, varför efter hand en allt kraftigare önskan gjort sig gällande inom intresserade kretsar om revision av de äldre konventionsbestämmelserna i denna punkt.

Den internationella föreningen för industriellt rättsskydd har i synnerhet varit oavslåttligt verksam för att söka utfinna en antaglig lösning på denna fråga. Sedan det visat sig fruktlöst att komma till antagligt resultat genom att fastställa positiva bestämmelser, i vilka fall ett i hemlandet behörigen registrerat märke borde få registreras och erhålla skydd i övriga unionsstater, fann föreningen enda utvägen vara att söka fastslå de fall, då registrering finge vägras. Detta sätt att se saken upptogs av unionens internationella byrå i Bern vid utarbetandet av programmet för överläggningarna vid konferensen i Washington och har också kommit till uttryck i den reviderade konventionstextens artikel 6.

Denna artikel innehåller en bestämmelse, som föranlett vissa erinringar från svensk sida. I momentet 2 angives nämligen, såsom skäl, på grund varav registrering kan vägras eller förklaras ogiltig, att märke saknar all utmärkande karaktär. Patent- och registreringsverket fäste redan i sina före konferensens sammanträdande till internationella byrån avgivna erinringar vid det av byrån upprättade konferensprogrammet uppmärksamheten därpå, att här i landet sedan gammalt funnes ett stort antal viktiga och värdefulla märken eller stämplor för produkter från vår järn- och trävaruindustri, vilka, om en bestämmelse av det nyssnämnda innehållet antagits, riskerade att bli ställda utan möjlighet till skydd, då de helt och hållet eller delvis utgjordes av bokstäver, och fråga således kunde uppstå, om de ägde utmärkande karaktär. Patent- och registreringsverket förmenade därför, att antagandet utan vidare av en dylik bestämmelse skulle möta motstånd från Sveriges sida. Den svenska föreningen för industriellt rättsskydd delade denna uppfattning och anförde, att nu berörda av internationella byrån föreslagna grund för vägran av ett märkes registrering icke kunde utan vidare antagas.

Vid konferensen har hänsyn tagits till dessa från svensk sida framställda invändningar och till momentet lagts det förtydligande tillägget, att vid bedömande av ett märkes utmärkande karaktär avseende borde fästas vid alla faktiska omständigheter, enkannerligen vid den tidslängd, under vilken märket varit i bruk.

Patent- och registreringsverket anser, att genom detta tillägg den berörda faran för våra gamla järn- och trämärken vore på ett tillfredsställande sätt avlägsnad, varför ur denna synpunkt något hinder för stadgandets antagande icke torde finnas. Och, vad för övrigt anginge ifrågasvarande grund för vägran av registrering, tillägger ämbetsverket vidare, syntes den på det närmaste sammanhånga med varumärkets väsen att utgöra ett medel till att i allmänna handeln skilja en näringsidkares varor från en annans, vilken princip även vore uttalad i vår varumärkeslags 1 § och senare delen av 4 § 1 mom.; detta sistnämnda lagrum hade sin närmaste motsvarighet uti sista delen av nu omhandlade moment av den reviderade artikeln 6, vilket stadgade, att registrering kunde vägras för märken, som i allmänna handeln kunde tjäna till att angiva varors slag, beskaffenhet, mängd, bestämmelse, värde eller ursprungsort eller tidpunkten för deras framställande eller som blivit vanliga i gängse språkbruk eller i lojalt och konstant handelsbruk i det land, där skydd vore begärt.

Handelskamrarna i Gävle och Göteborg befara, att förbudet mot registrering av varumärke utan utmärkande karaktär, trots det gjorda tillägget, kunde skada näringsidkarne inom vår järn- och träindustri, vilka för sina produkter ägde, såsom förut omförmäls, en mängd värdefulla märken och stämplor, som helt och hållet eller delvis bestode av bokstäver. Handelskammaren i Gävle anser, för sin del, att den nya lydelsen av artikeln 6 i konventionen borde vara ett ganska tungt vägande skäl mot ratificering av den reviderade konventionen.

Handelskammaren i Karlstad uttalar däremot såsom sin åsikt, att konventionen ej minst för de svenska järn- och trämärkena torde bereda ökat skydd i utlandet.

Kommerskollegium erinrar, att efter år 1885 nya järnstämplor, som sakna utmärkande karaktär, icke få här registreras, varför farhågorna endast kunna gälla vissa före denna tid registrerade märken, och yttrar vidare, att så mycket torde kunna sägas, att tillägget otvivelaktigt innebure för Sverige en given förbättring i hittills rådande förhållanden. Därigenom att i den anvisning i fråga om bedömandet, som i tillägget lämnats patentunionens stater, uttryckligen betonats, att särskilt avseende skulle fästas vid den tid, under vilken märket varit i bruk, hade dessa järnstämplor, av vilka flertalet vore av ansenlig ålder, blivit särskilt gynnade. Även om, såsom handelskammaren i Gävle ifrågasatt, Sverige på grund av detta konferensens beslut skulle vägra ratificera konventionen, komme ställningen för oss ingalunda att förbättras, då konventionen i alla händelser bleve gällande för de stater, som ratificerat densamma.

Lika med ämbetsverken anser jag, att upptagandet av nu omnämnda grund för vägran av registrering icke bör utgöra hinder för godkännandet av den reviderade artikeln 6. För att en beteckning skall kunna anses såsom ett varumärke, måste den vara tjänlig till att i den allmänna handeln skilja en näringsidkares varor från andras. Från och med gällande varumärkeslags trädande i kraft den 1 januari 1885 har också uppfyllandet av denna fordran på utmärkande karaktär utgjort ett villkor för registrering av anmälda varumärken, även stämplars eller märken för produkter från vår järn- och trävaruindustri. Ofta berörda grund för vägran av registrering i den reviderade artikeln 6 berör således endast sådana stämplars, vilka före varumärkeslagens trädande i kraft varit i bruk och på grund av övergångsbestämmelserna i varumärkeslagens 15 § blivit registrerade.

En stor mängd av dessa äldre märken utgöras endast av bokstäver utan sådan egendomlig form eller anordning, att ett figurmärke kan anses föreligga, och de sakna således i och för sig den utmärkande karaktär, som tillhör varumärkets begrepp. Genom ett längre fortsatt användande har man emellertid inom avnämningsskretsar efter hand vant sig vid att till dessa i sig självt neutrala beteckningar knyta föreställningen om ett bestämt ursprung, varigenom de erhållit den utmärkande karaktär, de från början saknat. Det gjorda tillägget, att avseende skall fästas vid alla faktiska omständigheter och enkannerligen vid den tidslängd, under vilken märket varit i bruk, tager hänsyn till detta förhållande, och det synes mig, att dessa äldre bokstavsmärken genom denna i den reviderade artikeln 6 bestämt uttalade anvisning för dylika märkens bedömande i verkligheten kommit i bättre ställning än tidigare, då de voro helt och hållet beroende av i de olika unionsländerna tillämpad mer eller mindre varierande praxis. En ändring av den reviderade konventionens artikel 6 i syfte att, såsom av handelskammaren i Gävle ifrågasatts, vår järnhanterings intressen på lämpligare sätt bleve tillgodosedda, torde icke vara möjlig att åstadkomma, och då väl i alla händelser frågan näppeligen kan anses hava genom Washington-konferensens beslut kommit i sämre läge än förut, finner jag tillräckliga skäl icke föreligga att på grund av den reviderade textens ståndpunkt i denna del vägra ratifikation.

Beträffande stadgandet i 4 § 3 mom., vilket förbjuder registrering av varumärke, som innehåller avbildning av offentliga vapen eller stämplars, meddelar patent- och registreringsverket, att ämbetsverket, då i varumärke förekommit utländska vapen eller liknande avbildningar, icke inlåtit sig på en prövning, huruvida dessa borde anses såsom offentliga, alldenstund ämbetsverket saknade förutsättningar för en sådan prövning, och beviset om märkets registrering i hemlandet ansetts innefatta erforderlig garanti,

att märket vore i behörig ordning. Däremot hade patent- och registreringsverket vägrat registrering av varumärke, innehållande svenska offentliga vapen eller stämplor, dock att ämbetsverket trots sig icke böra neka registrering, när, t. ex. i fråga om Kungl. hovleverantörer, sökanden styrkt sig äga vederbörligt tillstånd att begagna vapnet ifråga.

Då det emellertid torde kunna sägas, anför patent- och registreringsverket vidare, att den reviderade konventionens artikel 6 mom. 3, jämfört med slutprotokollets punkt 3 till samma artikel 6, icke låter sig väl förena med varumärkeslagen 4 § 3 mom. i dess nuvarande avfattning, och det å andra sidan näppeligen lärer kunna invändas något däremot, att märken må med vederbörligt tillstånd innehålla avbildningar av offentliga vapen, utmärkelsetecken eller emblemer, torde varumärkeslagens 4 § 3 mom. lämpligen böra modifieras i sådan riktning, att varumärke ej må registreras, om däri *obehörigen* intagits offentliga vapen eller stämplor.

Mot denna ändring hava varken handelskamrarna eller kommerskollegium haft något att erinra.

Även jag finner den av patent- och registreringsverket föreslagna ändringen befogad, och synes i sammanhang därmed det ifrågavarande lagrummet böra fullständigas i överensstämmelse med konventionen genom tillägg av ordet »emblemer».

Artikeln 7 bis förpliktar de kontraherande länderna att tillåta registrering av och förläna skydd åt märken, som tillhöra föreningar, vilkas befintlighet icke strider mot hemlandets lagstiftning, även om dessa föreningar icke besitta industriellt eller handelsetablissemang. Varje land äger dock bestämma de särskilda villkor, under vilka förening må tillåtas skydda sina märken.

Dessa föreningsmärken, vilka äro avsedda att begagnas av föreningarnas medlemmar, men icke av föreningarna själva, hava under senare tid erhållit allt större betydelse och ej minst visat sig i hög grad ägnade att förstärka andra ursprungsbeteckningar. Ofta få de tillika karaktären av garanti- eller kvalitetsmärken. Användningen av ett dylikt förenings- eller kollektivmärke gör det, i synnerhet i den utländska handeln, för föreningsmedlemmar lättare att skydda sig mot falska beteckningar, än om varje enskild i utlandet begagnar sig endast av sitt egna varumärke. Oavsett att ensamt kostnaden i många fall omöjliggör registrering av egna märken i ett större antal länder, är det för utländska köpare alltid lättare att fästa sig vid och behålla i minnet *ett* visst märke å en vara, än ett större antal märken. Det är för övrigt intet som hindrar en producent eller köpman, om han så önskar, att jämte kollektivmärket å sin vara anbringa eget varumärke.

Ehuru intresset för kollektivmärket inom industri och handel i utlandet befunnit sig i ständigt framåtgående, var dock detta slag av varu-

märkesskydd hittills av unionsländernas inhemska lagstiftning i det hela föga uppmärksammat. Endast i ett fåtal länder var det fullständigare ordnat, i de övriga tillerkändes skydd åt kollektivmärken endast med större eller mindre begränsning eller saknades det helt och hållet. Man har varit hänvisad till att inom ramen för gällande lagstiftning på omvägar skaffa sig det behövliga skyddet. Så har exempelvis någon medlem av föreningen i fråga, såsom dess förtroendeman, låtit inregistrera föreningsmärket i sitt namn och sedermera lämnat de övriga föreningsmedlemmarna tillåtelse att begagna detsamma. Eller också hava föreningsmedlemmarna en var för sig låtit inregistrera föreningsmärket. Det har också förekommit, att föreningar hjälpt sig fram på det sätt, att de på sidan om sin egentliga uppgift inrättat och drivit någon binäring och på denna förvärvat rätt till varumärkesskydd. Men sedan genom den reviderade konventionsakten unionsländerna förpliktats att tillåta registrering av och skydda kollektivmärken, har lagstiftningen blivit föranledd att närmare ingå på och befatta sig med denna fråga. Emellertid har man i en del unionsländer åtminstone för det närvarande stannat vid allenast de lagstiftningsåtgärder, som påkallats för att kunna ratificera den reviderade konventionen, varemot vissa andra länder ordnat frågan fullständigare genom särskilda lagar.

För gällande svensk varumärkesrätt är kollektivmärket obekant. Varumärkeslagen stadgar i 1 och 16 §§, att var som här i riket eller under viss förutsättning utom riket idkar fabriks- eller hantverksrörelse, jordbruk, bergsbruk, handel eller annan näring, må genom registrering förvärva uteslutande rätt till särskilt varumärke; för en förening av näringsidkare, vilken såsom sådan icke driver näring, är det uteslutet att kunna registrera och skydda ett för föreningens medlemmar gemensamt märke. Det har likväl icke kunnat undvikas, att kollektivmärket även här i landet fått insteg inom industri och handel och sökt åt sig på omväg förvärva skydd på enahanda sätt, varom nyss nämndes. Patent- och registreringsverket anför såsom exempel på svenska kollektivmärken det svenska smörmärket, det så kallade »runmärket», som under nr 12737 är registrerat för ordföranden i »Svenska smörprovningarna». På samma sätt äro tvänne varumärken under nr 9591 och 13806 inregistrerade för två medlemmar av Sveriges pomologiska förening, ehuru de synas vara avsedda att begagnas av föreningens medlemmar i allmänhet. Varumärket nr 13550 är inregistrerat för enskild näringsidkare men synes vara avsett att begagnas jämväl av vissa osttillverkare i Västerbotten. Patent- och registreringsverket anför vidare varumärkena nr 7462 och 7463, vilka inregistrerats för sekreteraren i Stuteribokskommittén för Skåne men synas ämnade att använ-

das även av andra hästuppfödare. I de fall, då föreningen varit registrerad och sålunda förvärvat rätt att vid domstol kära och svara, har patent- och registreringsverket i allmänhet ansett sig böra medgiva registreringen. Såsom exempel på varumärke, som registrerats för sådan förening och i föreningens namn, anföres av ämbetsverket varumärket nr 12993, vilket registrerats för föreningen Sveriges såpfabrikanter u. p. a.

Dessa exempel torde tillräckligt visa, yttrar patent- och registreringsverket, att kollektivmärkena blivit för vår handel och industri av sådan betydelse, att det syntes påkallat, att deras skyddande bleve i den svenska varumärkeslagstiftningen på ett tillfredsställande sätt ordnat. Då emellertid denna lagstiftning inom den närmaste tiden skulle i sin helhet göras till föremål för revision, hade det syntts ämbetsverket som om nyssnämnda, ganska omfattande fråga lämpligen borde erhålla sin fullständiga lösning först i sammanhang med denna revision. Då å andra sidan Sverige för sin del icke kunde, såsom önskvärt vore, ratificera Washingtonkonferensens beslut, därest icke möjlighet att hos oss få kollektivmärken registrerade bereddes övriga unionsländers undersåtar, hade patent- och registreringsverket ansett sig böra taga under överbägande, huruvida icke för närvarande endast bestämmelser kunde meddelas, som beredde sådan möjlighet, som nu nämnts. Patent- och registreringsverket hade tänkt sig, att 16 § varumärkeslagen skulle utvidgas därhän, att Eders Kungl. Maj:t ägde förordna, att skydd för varumärke kunde tillkomma förening utom riket, ändock att föreningen icke dreve sådan näring, som oförmäldes i 1 § varumärkeslagen, dock att dylik rätt endast borde tillkomma förening, som vore bildad för tillvaratagande av näringsidkares intressen. Att utsträcka denna rätt till föreningar, bildade för andra ändamål, kunde, förutom att sådant skulle strida mot varumärkets natur, lätt för industri och handel medföra skada i stället för gagn och borde därför icke ifrågakomma. Framginge icke föreningens ändamål av de utländska registreringshandlingarna, kunde utredning därom utan svårighet åstadkommas genom infordrande av föreningens stadgar eller genom intyg i berörda hänseende. De bestämmelser i övrigt, vilka för reglerande av skydd för svenska kollektivmärken otvivelaktigt erfordrades, vore icke, enligt patent- och registreringsverkets mening, på samma sätt påkallade, då det gällde utländska kollektivmärken. För att dessa skulle här kunna registreras, fordrades nämligen, att de vore registrerade i den främmande staten, och de skyddades icke här i vidsträcktare mån eller för längre tid än i den främmande staten. Registreringen i Sverige hade således föregåtts av en prövning angående märkets registrerbarhet såsom kollektivmärke i den främmande staten, och om skyddet i nämnda stat upphört, t. ex. till följd av någon i dess lag-

stiftning förekommande bestämmelse, upphörde även skyddet för samma märke hos oss.

Södra Älvsborgs läns industri- och handelskammare anmärker beträffande denna sak, att, därest 16 § varumärkeslagen skulle på nyss angivet sätt utvidgas, samma rätt även borde beredas svenska föreningar av ifrågavarande slag genom partiell lagstiftning i ämnet. Det syntes nämligen kammaren icke rättvisligen kunna begäras, att de svenska föreningarna under den tid, som kunde komma att förflyta, innan revisionen av varumärkeslagen hunnit slutföras, skulle i det nu berörda hänseendet vara sämre ställda än de utländska föreningarna av samma slag.

Även Smålands och Blekinge handelskammare anser, att i sammanhang med den till förmån för utländska föreningar av näringsidkare föreslagna ändringen i varumärkeslagen jämväl sådan ändring i samma lag borde företagas, att kollektivmärke må kunna i Sverige registreras på ansökan av svensk förening, som är bildad för tillvaratagande av näringsidkares intressen.

Kommerskollegium instämmer i vad patent- och registreringsverket föreslagit såsom den även med Sveriges intressen mest fördelaktiga lösningen för ögonblicket.

Då kollektivmärken enligt gällande varumärkesrätt icke kunna såsom sådana här i landet registreras, måste ändring i detta avseende ske, därest den reviderade konventionen skall kunna av Sverige ratificeras. En ändring av varumärkeslagens 16 § i den riktning, som av patent- och registreringsverket föreslagits, läser ock härför vara tillfyllest.

Det kan icke förnekas, att den oegentligheten då inträder, att främmande kollektivmärken kunna här i landet registreras och skyddas, medan svenska kollektivmärken äro därifrån uteslutna, vilket förhållande torde medföra, att svenska kollektivmärken såsom sådana bliva uteslutna från skydd åtminstone i en del unionsländer. Utan tvivel hade därför varit önskligt att frågan angående skydd för kollektivmärken nu kunnat lösas i hela sin vidd. Frågan är emellertid, såsom patent- och registreringsverket erinrat, ganska omfattande. Viktiga intressen beröras därav, vilka måste noga övervägas och begränsas i förhållande till varandra. Och givetvis komma bestämmelser rörande kollektivmärken att i flera punkter sammanhånga med varumärkeslagstiftningen i övrigt. Det hade vid sådant förhållande varit lämpligt, om det fullständiga ordnandet av skyddet för kollektivmärken kunnat företagas i samband med den revision av vår varumärkeslag i sin helhet, som patentlagstiftningskommittén erhållit uppdrag att verkställa, men då detta revisionsarbete icke kan förväntas bliva slutfört och ny lag i ämnet bliva utfärdad inom de närmare åren, skulle detta

sätt att behandla frågan föranleda en längre tids uppskov med ratifikationen, något som jag icke anser mig kunna tillstyrka.

Det kan däremot sättas i fråga, huruvida man ej borde nu lösa spörsmålet om skydd även för svenska kollektivmärken genom en särskild mera provisorisk lag i ämnet. Nämnas må, att i Tyskland utfärdades i anledning av den reviderade konventionens ratificering särskild lag den 31 mars 1913, innehållande erforderliga bestämmelser rörande kollektivmärkens registrering, vilka bestämmelser utan väsentliga ändringar sedan upptagits i det förslag till ny varumärkeslag, vilket av den tyska riksregeringen den 11 juli 1913 blivit offentliggjort. Även i Danmark har saken ordnats genom särskild lag den 29 april 1913 rörande kollektivmärken.

Förslag till en dylik särskild lag torde emellertid icke kunna upprättas för att föreläggas redan detta års riksdag, och då ytterligare dröjsmål med ifrågavarande konventions ratificering synes mig böra undvikas, ansluter jag mig till patent- och registreringsverkets, av kommerskollegium biträdda förslag till ändring av 16 § i varumärkeslagen, men har jag för avsikt att snarast möjligt gå i författning om utarbetande av förslag till särskild lag rörande kollektivmärken, om möjligt i så god tid, att förslaget må kunna föreläggas nästkommande års riksdag.

Olägenheten för de svenska innehavarna av kollektivmärken att under den korta tid, innan en dylik särskild lag kan komma till stånd, nödgas ordna sin sak på samma sätt som hittills såväl beträffande skyddet i hemlandet som i utlandet, synes mig icke kunna tillmätas någon avgörande betydelse och i hvarje fall icke förtjäna avseende vid jämförelse med de olägenheter, som ett uppskjutande av den reviderade konventionsaktens ratificering skulle i övriga hänseenden medföra för vår handel och industri.

De svenska märkesinnehavarna äro under mellantiden i verkligheten icke försatta i annat läge än för närvarande, och vad beträffar de utländska kollektivmärken, vilka redan nu torde förekomma å hit importerade varor men som för närvarande icke kunna skyddas, lär den omständigheten, att de hädanefter skulle erhålla skydd, icke kunna anses innebära något intrång i svenska näringsidkares berättigade intressen.

Bland den reviderade konventionsaktens ej ovan berörda artiklar torde endast artiklarna 9, 10 och 10 bis behöva ytterligare särskilt beaktas.

Artikeln 9 har erhållit en mer bindande avfattning, varjämte densamma utvidgats och fullständigats med nya bestämmelser, delvis motsvarande artiklarna 1 och 2 av överenskommelsen i Madrid 1891 om undertryckande av oriktiga ursprungsbeteckningar å handelsvaror, ävensom med ett sista moment av innehåll att, därest lagstiftningen i ett land icke medger i artikelns föregående moment föreskrivet beslag eller införselförbud,

skola dessa åtgärder ersättas med de åtgärder och medel det ifrågavarande landets lagstiftning i jämförliga fall tillförsäkrar landets egna undersåtar.

Då av detta sista moment framgår, att i fråga om beslagstagande eller andra detsamma ersättande åtgärder gälla helt och hållet den inhemska lagstiftningens regler, läser artikeln 9 icke föranleda betänkligheter från Sveriges sida.

Artikeln 10, som eljest icke undergått förändring, har dock genom hänvisningen till artikeln 9 erhållit något förändrat innehåll. På grund av det nyssnämnda sista momentet av artikeln 9 torde emellertid även artikeln 10 kunna för Sveriges del antagas.

Genom den nya formuleringen av artikeln 10 bis har varje unionsland blivit principiellt skyddigt att lämna skydd mot illojal konkurrens. Den svenska lagstiftningen lämnar visserligen i detta avseende skydd endast i synnerligen begränsad omfattning genom stadganden i patentförordningen samt varumärkes- och mönsterlagarna ävensom den år 1913 antagna lagen om förbud mot införsel till riket av varor med oriktig ursprungsbezeichnung; men då beträffande arten och omfånget av detta skydd helt och hållet överlätits åt de särskilda länderna att vart för sin del bestämma därom, synes denna artikel desto mindre utgöra hinder för den reviderade konventionsaktens ratificering, som förarbeten redan pågå för införande här i riket av en omfattande lagstiftning i ämnet.

Övriga artiklar i den reviderade konventionsakten jämte tillhörande slutprotokoll, vilka icke blivit i det föregående berörda, hava antingen oförändrade upptagits från den tidigare konventionsakten 1883/1900 eller innefatta ändringar av i allt väsentligt endast förklarande eller kompletterande natur, och torde vidare redogörelse rörande dem därför icke vara påkallad.

Av den utredning, jag i det föregående lämnat om innehållet och betydelsen av den i Washington reviderade konventionsakten, läser framgå, att den vid jämförelse med den tidigare konventionsakten 1883/1900 i flera hänseenden innebär väsentliga förbättringar och företräden, av vilka det synes mig vara angeläget att vår industri och handel må utan uppskov komma i åtnjutande.

På grund härav har jag inom justitiedepartementet låtit utarbета förslag till de lagändringar, som på sätt ovan framhållits äro nödiga för att ratifikation för Sveriges del av den reviderade konventionsakten må kunna ske, nämligen dels förslag till lag om ändrad lydelse av 25 § i förordningen angående patent den 16 maj 1884, dels förslag till lag om ändrad lydelse av 4 och 16 §§ i lagen om skydd för varumärken den 5 juli

1884 och dels förslag till lag om ändrad lydelse av 20 § i lagen om skydd för vissa mönster och modeller den 10 juli 1899.»

Föredraganden uppläste härefter omförmälda lagförslag, av den lydelse bilagor vid detta protokoll utvisa, samt hemställde, att lagrådets utlåtande över förslagen måtte, för det ändamål § 87 regeringsformen omförmäler, genom utdrag av protokollet inhämtas.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan täcktes Hans Maj:t Konungen lämna bifall.

Ur protokollet:

Erik Ölander.

Bil.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse av 25 § i förordningen angående patent den 16 maj 1884.

Härigenom förordnas, att 25 § i förordningen angående patent den 16 maj 1884 skall erhålla följande ändrade lydelse:

Med avseende å uppfinning, skyddad i stat, som för här i riket patenterad uppfinning gör motsvarande medgivande, äger Konungen förordna:

1) att, om någon här i riket sökt patent å en uppfinning, varå han tidigare sökt skydd i den främmande staten, då må förstberörda ansökning i förhållande till andra ansökningar ävensom med hänsyn till sådant hinder emot patents meddelande, som i 3 § omförmäles, betraktas så, som vore den gjord samtidigt med ansökningen i den främmande staten, för så vitt ansökningen här i riket skett före utgången av viss tid, som kan i förordnandet bestämmas antingen till högst tolv månader från det skyddet söktes i den främmande staten eller till högst tre månader från det vederbörande myndighet där kungjorde, att skyddet meddelats, samt sökanden hos patentmyndigheten här i riket framställt anspråk på sådan företrädesrätt inom tid och på sätt, som av Konungen i förordnandet bestämmes;

2) att, om undersåte i den främmande staten eller någon, som där är bosatt eller äger ett verkligt och icke pro forma drivet industri- eller handelsetablisement, åtnjuter skydd för uppfinning såväl här i riket som i den främmande staten, uppfinningens utövning i den senare skall, så vitt angår påföljd för underlåtenhet att här utöva uppfinningen, så anses, som hade utövningen ägt rum här i riket.

*Bil.***Förslag**

till

Lag

om ändrad lydelse av 4 och 16 §§ i lagen om skydd för varumärken
den 5 juli 1884.

Härigenom förordnas, att 4 och 16 §§ i lagen om skydd för varumärken den 5 juli 1884 skola erhålla följande ändrade lydelse:

4 §.

Varumärke må ej registreras:

1) om det består endast av siffror, bokstäver eller ord, som icke utmärka sig genom så egendomlig form, att märket kan såsom figurmärke anses; dock att registrering ej må vägras, om märket består av ord, som kunna anses såsom en för vissa, i ansökningsen enligt 3 § uppgivna varuslag särskilt uppfunnen benämning, vilken ej avser att angiva varaus ursprung, beskaffenhet, bestämmelse, myckenhet eller pris;

2) om däri obehörigen intagits annat namn eller annan firma än sökandens eller namnet på annans fasta egendom;

3) om däri obehörigen intagits offentliga vapen, stämplor eller emblemer;

4) om det innehåller framställningar, som kunna väcka förargelse;

5) om det är helt och hållet likt varumärke, som redan är för annans räkning registrerat eller behörigen anmält till registrering, eller med dylikt märke företer sådan likhet, att, oaktat skiljaktigheter i vissa delar, märkena i sin helhet lätt kunna förväxlas; dock att registrering ej må vägras, om likheten beror av sådana beteckningar, som avses i 7 §, eller om bägge märkena gälla olika varuslag.

16 §.

Konungen äger efter avtal med främmande stat och under förutsättning av ömsesidighet förordna, att skydd för varumärke enligt denna lag må tillkomma ej mindre den, vilken utom riket driver sådan näring, som omförmåles i 1 §, än även förening, som är bildad utom riket för tillvaratagande av näringsidkares intressen, ändock att föreningen icke driver näring, som nu sagts; skolandet i dessa fall gälla samma lags föreskrifter med iakttagande av följande särskilda regler i avseende på varumärke, som registreras:

1) ansökan om registrering skall åtföljas av bevis, att sökanden uppfyllt de villkor, som i den främmande staten fordras för att bereda skydd åt varumärket;

2) den, för vilken registreringen blir gällande, skall hava ett här i riket bosatt ombud, som äger att härstädes å hans vägnar svara i alla saker, vilka angå varumärket; och åligger det honom förty att, då ansökan göres, samt sedermera vid ombyten av ombud uppgiva ombudets namn och vistelseort, vid äventyr att, i händelse föreskriften därom skulle finnas icke vara iakttagen, domaren må på anmälan i förekommande fall med laga verkan utse sådant ombud;

3) varumärket skyddas icke i vidsträcktare mån eller för längre tid än i den främmande staten.

Med avseende på varumärke registrerat i stat, som för svenska varumärken gör motsvarande medgivande, äger Konungen dessutom meddela följande bestämmelser:

4) varumärket må, därest det icke strider mot sedlighet eller god ordning, registreras i den form, vari det är gällande i den främmande staten;

5) har någon här i riket sökt registrering av ett varumärke, som han tidigare anmält till registrering i den främmande staten, då må den ansökning i förhållande till andra ansökningar betraktas så, som vore den gjord samtidigt med anmälningen i den främmande staten, för så vitt ansökningen här i riket skett före utgången av viss tid, som kan bestämmas antingen till högst fyra månader från anmälningen i den främmande staten eller till högst tre månader från det vederbörande myndighet där kungjorde, att registreringen beviljats, samt sökanden hos registreringsmyndigheten här i riket framställt anspråk på sådan företrädesrätt inom tid och på sätt, som av Konungen i förordnandet bestämmes;

6) vägras registrering på grund av 4 § 5 mom. och styrker sökanden efter stämning å den, som innehar rättigheten att begagna det förut

anmälda eller registrerade märket, att detta märke ursprungligen är ett av sökanden brukat märke, som annan tillägnat sig, må domstolen förklara sökanden berättigad att erhålla registrering med uteslutande rätt till märkets begagnande för det slag av varor, för vilket han brukade märket vid den tid då det ömsesidiga skyddet inträdde. Talan härom må ej väckas senare, än sex månader från nämnda tid;

7) varumärke, som i den främmande staten blivit innan det ömsesidiga skyddet inträdde behörigen registrerat och som endast eller huvudsakligen består av siffror, bokstäver eller ord, som enligt 4 § icke kunna ensamma för sig såsom varumärke registreras, skall, när det skyddas i den främmande staten, här i riket, efter registrering, njuta det särskilda skydd, att andra ej må använda samma siffror, bokstäver eller ord såsom varumärke för samma slags varor, med mindre de begagnat dem innan det ömsesidiga skyddet inträdde. Ej må dock sådana varumärkens registrering, med undantag för järnstämplor och skeppningsmärken å trävaror, medföra hinder för någon att såsom varumärke begagna begynnelsebokstäverna till sitt namn eller sin firma.

Bil.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse av 20 § i lagen om skydd för vissa mönster och modeller den 10 juli 1899.

Härigenom förordnas, att 20 § i lagen om skydd för vissa mönster och modeller den 10 juli 1899 skall erhålla följande ändrade lydelse:

Med avseende å mönster, skyddat i stat, som för här i riket registrerat mönster gör motsvarande medgivande, äger Konungen förordna, att, om någon här i riket sökt registrering av ett mönster, varå han tidigare sökt skydd i den främmande staten, då må förstberörda ansökning i förhållande till andra ansökningar ävensom med hänsyn till sådant hinder mot registrering, som i 3 § omförmåles, betraktas så, som vore den gjord samtidigt med ansökningen i den främmande staten, för så vitt ansökningen här i riket skett före utgången av viss tid, som kan i förordnandet bestämmas antingen till högst fyra månader från det skyddet söktes i den främmande staten eller till högst tre månader från det vederbörande myndighet där kungjorde, att skyddet meddelats, samt sökanden hos registreringsmyndigheten här i riket framställt anspråk på sådan företrädesrätt inom tid och på sätt, som av Konungen i förordnandet bestämmes.

Konventionen i Paris den 20 mars 1883 om skydd för den
industriella äganderätten,

reviderad i Bryssel den 14 december 1900 och i Washington den 2 juni 1911.

Art. 1.

De kontraherande länderna bilda en union till skyddande av den industriella äganderätten.

Art. 2.

Undersåtar eller medborgare i vart och ett av de kontraherande länderna skola i samtliga övriga till unionen hörande länder, i avseende å patent, nyttighetsmodeller (modèles d'utilité), industriella mönster eller modeller, fabriks- eller handelsmärken, firmor, ursprungsbeteckningar, undertryckande av illojal konkurrens, åtnjuta de förmåner, som de särskilda lagstiftningarna för närvarande tillerkänna eller framdeles komma att tillerkänna landets egna undersåtar. De skola följaktligen äga samma skydd som dessa och tillgång till samma rättsmedel mot varje förekommande rättskränkning under förbehåll att uppfylla de villkor och formaliteter, som åligga landets egna undersåtar. Av dem, som tillhöra något unionsland, kan icke fordras, att de skola äga fast boningsort eller etablissement inom det land, där anspråk framställles om skydd.

Art. 3.

Likställda med de kontraherande ländernas undersåtar eller medborgare äro sådana undersåtar eller medborgare i de unionen icke tillhörande länder, vilka äga fast boningsort eller äga verkliga och icke proforma drivna industri- eller handelsetablissement inom området för något av de till unionen hörande länder.

Art. 4.

a. Den, som i ett av de kontraherande länderna i behörig ordning gjort ansökan om erhållande av patent eller om skydd för nyttighetsmodell eller för industriellt mönster eller modell eller för fabriks- eller handelsmärke, eller hans rättsinnehavare skall, under förbehåll av tredje

mans rätt, för ansökan i de övriga länderna äga företrädesrätt under tid, som här nedan bestämmes.

b. Till följd härav skall ansökan, som sedermera inom utgången av denna tid göres i annat unionen tillhörande land, icke anses kraftlös på grund av åtgärder, vidtagna under mellantiden, sålunda enkannerligen icke genom annan ansökan, genom uppfinningens offentliggörande eller utövande, genom hållande till salu av exemplar av mönstret eller modellen, genom begagnande av märket.

c. Tiden för ovannämnda företrädesrätt utgör, i fråga om patent och nyttighetsmodeller, tolv månader och, i fråga om industriella mönster och modeller ävensom fabriks- eller handelsmärken, fyra månader.

d. Den, som vill taga i anspråk företrädesrätt på grund av tidigare ansökning, åligger att uppgiva tiden då och det land, där denna uppgift blivit gjord. Varje land äger bestämma den tidpunkt, då denna uppgift senast skall lämnas. Sådan uppgift skall angivas i de av vederbörande myndighet utgivna publikationer, och enkannerligen i de utfärdade patenten och därtill hörande beskrivningar. De kontraherande länderna kunna fordra, att uppgift, varom ovan nämnts, också skall åtföljas av kopia av den tidigare gjorda ansökningen (beskrivning, ritningar etc.), till riktigheten bestyrkt av den myndighet, vilken mottagit ansökningen. Denna kopia behöver icke vara legaliserad; dock må kunna föreskrivas, att den skall vara åtföljd av bevis om tiden, då ansökningen gjordes, utfärdad av vederbörande myndighet, ävensom av översättning. Andra fordringar än nu sagts kunna icke ställas på ifrågavarande uppgift, såvitt det gäller den tidpunkt, då själva ansökningen göres. Varje kontraherande land äger bestämma det äventyr, som ett försummat iakttagande av i denna artikel omnämnda formaliteter skall medföra, dock att detta äventyr ej må sträcka sig längre än till förlust av prioritetsrätten.

e. Ytterligare handlingar eller bevis må senare kunna infordras.

Art. 4 bis.

Patent, som i de olika kontraherande länderna begäras av personer, ifråga om vilka konventionen enligt bestämmelserna i artiklarna 2 och 3 äger tillämpning, skola vara oberoende av patent, som för samma uppfinning erhållits i andra länder, vare sig tillhörande unionen eller icke.

Denna bestämmelse skall gälla utan inskränkning, enkannerligen så, att patent, som sökts under prioritetstiden, äro oberoende såväl i fråga om skälen till ogiltighet eller förverkande, som beträffande deras normala giltighetstid.

Den är tillämplig på patent, som äga bestånd vid tidpunkten för dess ikraftträdande.

Detsamma skall, i händelse av länders anslutning, gälla för de vid tidpunkten för anslutningen å ömse sidor bestående patent.

Art. 5.

Patent förverkas icke därigenom, att patenthavaren till det land, i vilket patent erhållits, inför föremål, som blivit tillverkade i annat unionen tillhörande land.

Dock skall patenthavaren icke desto mindre vara förpliktigad att i det land, dit han inför de patenterade föremålen, utöva sin patenterade uppfinning, i enlighet med nämnda lands lagar, men med den inskränkning att patenthavaren icke skall kunna förverka sitt patent till följd av underlåten utövning i ett unionsland, förr än tre år förflutit från ansökningens ingivande i detta land, och endast i det fall att patenthavaren icke förmår visa giltigt skäl till sin underlåtenhet.

Art. 6.

Varje i hemlandet vederbörligen registrerat fabriks- eller handelsmärke skall kunna registreras samt erhålla skydd utan avseende å dess form (telle quelle) i vart och ett av unionens övriga länder.

Dock kan registrering vägras eller förklaras ogiltig för:

1:o Märken, vilka äro av beskaffenhet att göra intrång i av tredje person förvärvad rätt i det land, där skydd begäres;

2:o Märken, helt och hållet saknande utmärkande karaktär eller uteslutande sammansatta av tecken eller benämningar, vilka i allmänna handeln kunna tjäna till att angiva varors slag, beskaffenhet, mängd, bestämelse, värde, ursprungsort eller tidpunkten för deras framställande eller som blivit vanliga i gängse språkbruk eller i lojalt och konstant handelsbruk i det land, där skydd är begärt;

Vid bedömandet av ett märkes utmärkande karaktär bör avseende fästas vid alla faktiska omständigheter, enkannerligen vid den tidslängd, under vilken märket varit i bruk.

3:o Märken, som äro stridande mot god sed eller allmän ordning.

Som hemland anses det land, där den registreringssökande har sitt förnämsta etablissement.

Är detta förnämsta etablissement icke beläget inom något av de till unionen hörande länder, räknas såsom hemland det land, den registrerings-sökande tillhör.

Art. 7.

Beskaffenheten av det föremål, varå fabriks- eller handelsmärke är avsett att anbringas, må icke i något fall utgöra hinder för registrering av märket.

Art. 7 bis.

De kontraherande länderna förbinda sig att tillåta registrering av och förläna skydd åt märken, som tillhöra föreningar (des collectivités), vilkas bestående icke strider mot ursprungslandets lagstiftning, även om dessa föreningar icke besitta industriellt eller handelsetablisement.

Varje land skall dock äga bestämma de särskilda villkor, under vilka förening må tillåtas att skydda sina märken.

Art. 8.

Firma, skall, vare sig den ingår i fabriks- eller handelsmärke eller icke, jämväl utan registrering åtnjuta skydd i samtliga till unionen hörande länder.

Art. 9.

Varor, å vilka olovligen finnes anbragt fabriks- eller handelsmärke eller firma, skola tagas i beslag vid införseln till de unionen tillhörande länder, i vilka ifrågavarande märke eller firma äger rätt till laga skydd.

Om lagstiftningen i något land icke medgiver beslag vid införseln, skall sådant beslag ersättas med införsel förbud.

Beslag skall likaledes verkställas i det land, där den olovlige be-teckningen anbragts, eller i det land, till vilket varan blivit införd.

Beslag skall verkställas på begäran vare sig av allmän åklagare eller annan behörig myndighet eller av målsägare, enskild person eller bolag, i enlighet med varje lands inhemska lagstiftning.

Myndigheterna skola icke vara skyldiga att verkställa beslag å transitogods.

Därest lagstiftningen i ett land icke medgiver, vare sig beslag vid införseln eller införsel förbud eller beslag inom landet, skola sådana åtgärder ersättas med de åtgärder och medel, det ifrågavarande landets lagstiftning i jämförliga fall tillförsäkrar landets egna undersåtar.

Art. 10.

Föreskrifterna i föregående artikeln äro tillämpliga å varor, på vilka falskeligen finnes anbragt namnet å ett bestämt ställe såsom ursprungsart, då sådan uppgift utgör tillägg till en uppdyktad eller i bedräglig avsikt lånad firma.

Målsägande är varje producent, fabrikant eller handlande, som selsätter sig med produktion eller fabrikation av eller handel med varor av ifrågavarande slag och som idkar rörelse vare sig på det ställe, som falskeligen angivits såsom ursprungsort, eller i den trakt, där detta ställe är beläget.

Art. 10 bis.

Samtliga kontraherande länder förbinda sig att tillförsäkra dem, vilka tillhöra något unionsland, verksamt skydd mot illojal konkurens.

Art. 11.

De kontraherande länderna skola med avseende å varor, som utställas å internationella, officiella eller officiellt erkända utställningar, anordnade inom något bland dem, i överensstämmelse med varje lands inre lagstiftning, meddela provisoriskt skydd åt patenterbara uppfinningar, nyttighetsmodeller, industriella mönster eller modeller, ävensom åt fabriks- eller handelsmärken.

Art. 12.

Vart och ett av de kontraherande länderna förbinder sig att anordna ett särskilt förvaltningsorgan för ärenden, rörande den industriella äganderätten, ävensom ett centralställe med ändamål att hålla patentbeskrivningar, nyttighetsmodeller, industriella mönster eller modeller och fabriks- eller handelsmärken tillgängliga för allmänheten.

Detta förvaltningsorgan skall publicera, så vidt möjligt, en officiell periodisk tidskrift.

Art. 13.

Den i Bern under namn av internationella byrån till skyddande av den industriella äganderätten inrättade internationella anstalten är ställd under det Schweiziska Edsförbundets regerings höga skydd, vilken reglerar dess organisation och övervakar dess verksamhet.

Det åligger den internationella byrån att samla alla slag av upplysningar angående skyddande av den industriella äganderätten samt att sammanfatta dessa till en allmän statistisk redogörelse, vilken utdelas till samtliga vederbörande myndigheter. Byrån skall företaga allmännyttiga undersökningar av intresse för unionen samt med stöd av de handlingar, som av de särskilda vederbörande myndigheterna ställas till dess förfo-

gande, på franska språket utgiva en tidskrift rörande de frågor, som angå unionens föremål.

Denna tidskrifts häften ävensom alla andra handlingar, som utgivas av den internationella byrån, skola utdelas till vederbörande myndigheter i de unionen tillhörande länder i förhållande till här nedan omförmälda bidragsenheter. Begäras ytterligare exemplar och handlingar vare sig av nämnda myndigheter eller av bolag eller enskilda personer, skola de särskilt betalas.

Den internationella byrån skall städse gå medlemmarna i unionen till handa med införskaffande av sådana särskilda upplysningar beträffande den internationella behandlingen av frågor rörande den industriella äganderätten, vilka för dem kunna vara av nöden. Den skall årligen om sin verksamhet avgiva redogörelse, vilken skall delgivas alla unionens medlemmar.

Det franska språket skall vara byråns officiella språk.

Omkostnaderna för den internationella byrån bestridas gemensamt av de kontraherande länderna. De må icke i någon händelse överskrida en summa av årligen sextiotusen francs.

För bestämmande av beloppet av varje lands bidrag till denna summa, skola de kontraherande länderna ävensom de länder, som sedermera kunna komma att tillträda unionen, indelas i sex klasser, av vilka var och en skall lämna bidrag i förhållande till ett visst antal enheter, nämligen:

1:a klassen efter	25 enheter,
2:a » »	20 »
3:e » »	15 »
4:e » »	10 »
5:e » »	5 »
6:e » »	3 »

Dessa koefficienter skola multipliceras med antalet länder i varje klass. Summan av sålunda erhållna produkter angiver antalet enheter, å vilka hela kostnaden fördelas. Kvoten angiver storleken av det på varje enhet belöpande bidrag.

Vart och ett av de kontraherande länderna skall vid sitt inträde i unionen tillkännagiva, till vilken klass det önskar bliva räknat.

Det Schweiziska Edsförbundets regering skall öva tillsyn över den internationella byråns utgifter, lämna nödiga förskott och granska den årliga räkenskapen, vilken skall delgivas övriga vederbörande myndigheter.

Art. 14.

Denna konvention skall underkastas periodiskt återkommande revisioner i syfte att i densamma införa sådana förbättringar, som kunna bidra till fullkomnande av unionens inrättning.

För sådant ändamål skola tid efter annan i något av de kontraherande länderna hållas konferenser mellan delegerade för bemälda länder.

Det åligger vederbörande myndighet i det land, där nästa konferens skall hållas, att med biträde av den internationella byrån förbereda konferensens arbeten.

Direktören för den internationella byrån skall å konferenserna närvara vid sammankomsterna samt äger taga del i förhandlingarna men icke i besluten.

Art. 15.

De kontraherande länderna förbehålla sig rätt att sinsemellan träffa särskilda överenskommelser angående skydd för den industriella äganderätten, dock må sådana överenskommelser icke stå i strid med föreskrifterna i denna konvention.

Art. 16.

De länder, vilka icke deltagit i denna konvention, äga att på begäran tillträda densamma.

Sådant tillträde skall på diplomatisk väg tillkännagivas för Schweiziska Edsförbundets regering och av denna för samtliga övriga regeringar.

Tillträde medför utan vidare åtgärd godkännande av alla bestämmelser och rättighet att komma i åtnjutande av alla förmåner, som finnas stadgade i denna konvention, samt erhåller gällande kraft en månad efter det schweiziska regeringen avsänt meddelande därom till unionens övriga länder, såvida icke ett senare datum angivits av det tillträdande landet.

Art. 16 bis.

De kontraherande länderna äga rätt att för sina kolonier, besittningar, underlydande och skyddsområden eller för vissa av dem när som helst biträda denna konvention.

De kunna för detta ändamål antingen förklara att samtliga deras kolonier, besittningar, underlydande och skyddsområden inbegripas i detta biträdande av konventionen, eller uttryckligen ange dem, som äro däri inbegripna, eller inskränka sig till att tillkännagiva, vilka äro därifrån uteslutna.

Denna förklaring skall skriftligen tillkännagivas för Schweiziska Edsförbundets regering och genom denna för samtliga övriga regeringar.

De kontraherande länderna kunna på samma sätt för sina kolonier, besittningar, underlydande eller skyddsområden eller för vissa av dem uppsäga konventionen.

Art. 17.

Genomförandet av de i denna konvention innehållna ömsesidiga förbindelser är, i den mån det kan vara nödigt, beroende därav, att sådana formaliteter och regler blivit behörigen iakttagna, vilkas användning de kontraherande länderna, i och för dylikt genomförande, må vara grundlagsenligt förpliktade att påkalla; vilket de härmed förbinda sig att göra så snart som möjligt.

Art. 17 bis.

Denna konvention skall förbli i kraft under obestämd tid till ett år förflutit efter den dag, då uppsägelse därav skett.

Uppsägelse sker hos Schweiziska Edsförbundets regering och gäller endast i avseende å det land, som verkställt densamma. För övriga kontraherande länder förbliver konventionen i kraft.

Art. 18.

Denna akt skall ratificeras och ratifikationerna skola deponeras i Washington senast den 1 april 1913. Den skall träda i kraft mellan de länder, som ratificerat densamma, en månad efter utgången av nämnda tid.

Denna akt, med dess slutprotokoll, skall, beträffande de länder, som hava ratificerat densamma, träda i stället för konventionen i Paris den 20 mars 1883 med därtill hörande slutprotokoll, protokollet i Madrid den 15 april 1891 angående bidrag till upprätthållande av internationella byrån och tilläggsakten i Bryssel den 14 december 1900. Förenämnda akter skola emellertid fortfarande gälla beträffande de länder, som icke hava ratificerat föreliggande akt.

Art. 19.

Denna konvention skall undertecknas i ett enda exemplar, vilket skall deponeras i Nordamerikas Förenade Staters regerings arkiv. Bestyrkt kopia skall genom samma regerings försorg tillställas en var av unionsländernas regeringar.

Slutprotokoll

Till art. 1.

Uttrycket »industriell äganderätt» bör förstås i dess vidsträcktaste bemärkelse; det inbegriper varje produktion fallande inom området för lantbruksindustrin (viner, spannmål, frukter, boskap m. m.) eller för den extraktiva industrin (mineralier, mineralvatten m. m.).

Till art. 2.

a) Under uttrycket »patent» inbegripas de olika slag av patent, som enligt de kontraherande ländernas lagstiftningar kunna förekomma, såsom importpatent, förbättringspatent m. fl., och vare sig de avse förfaringssätt eller produkter.

b) Föreskriften i art. 2, enligt vilken av dem, som tillhöra något unionsland, icke må fordras, att de skola äga fast boningsort och etablissement, har en förklarande betydelse och bör följaktligen vara tillämplig på alla rättigheter, vilka uppkommit på grund av konventionen den 20 mars 1883 före nu ifrågavarande akts trädande i kraft.

c) Föreskrifterna i art. 2 beröra icke någon av de kontraherande ländernas lagstiftning om processordningen vid domstolarna och dessas kompetens, eller om boningsort eller förordnande av ombud, då sådant fordras enligt lagarna om patent, nyttighetsmodeller, varumärken etc.

Till art. 4.

Då skydd söks för industriellt mönster eller modell i ett land under åberopande av rätt till prioritet på grund av ansökan om skydd för nyttighetsmodell, skall prioritetstiden räknas såsom i art. 4 är bestämt för industriella mönster och modeller.

Till art. 6.

Bestämmelsen i första stycket av artikeln 6 utesluter icke rätt att av sökanden fordra av vederbörande myndighet utfärdat bevis om i hemlandet skedd behörig registrering.

Begagnandet av offentliga vapen, emblemer eller utmärkelsetecken, vartill vederbörande myndighet icke lämnat tillstånd, eller av officiella

kontroll- eller garantibeteckningar eller -stämplar, som fastställts av något land bland unionens länder, kan anses strida mot allmän ordning enligt momentet 3 artikel 6.

Sådana märken skola dock icke anses strida mot allmän ordning, vilka med vederbörligt tillstånd innehålla avbildningar av offentliga vapen, utmärkelsetecken eller emblemer.

Ett märke kan icke heller anses strida mot allmän ordning av det enda skäl, att det icke är överensstämmande med någon viss bestämmelse uti lagstiftningen rörande märken, för så vitt icke denna bestämmelse just har avseende på allmän ordning.

Detta slutprotokoll, vilket skall ratificeras samtidigt med den under denna dag slutna konvention, skall betraktas såsom en integrerande del av nämnda konvention samt äga samma kraft, giltighet och varaktighet som denna.

*Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd tisdagen den
7 april 1914.*

Närvarande:

Justitieråden THOMASSON,
SVEDELIUS,
Regeringsrådet THULIN,
Justitierådet friherre LEIJONHUFVUD.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokollet över justitiedepartementens ärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 6 mars 1914, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle, för det ändamålet § 87 regeringsformen omförmåler, inhämtas över upprättade förslag till lag om ändrad lydelse av 25 § i förordningen angående patent den 16 maj 1884, lag om ändrad lydelse av 4 och 16 §§ i lagen om skydd för varumärken den 5 juli 1884 samt lag om ändrad lydelse av 20 § i lagen om skydd för vissa mönster och modeller den 10 juli 1899.

Förslagen som finnas bilagda detta protokoll, hade inför lagrådet föredragits av överingenjören Nils Olof Wilhelm Rahm.

Lagrådet yttrade:

Den föreslagna nya lydelsen av 4 § 3) i lagen om skydd för varumärken torde i två hänseenden innebära ändringar beträffande den inre lagstiftningen, vilka icke för ratificerande av den internationella konvention, som föranlett förslaget, äro med nödvändighet påkallade. I det slutprotokoll, som förts vid konventionens ingående, uttalas att begagnandet i varumärken av offentliga vapen, emblemer eller utmärkelsetecken eller av officiella kontroll- eller garantibeteckningar eller -stämplar *kan* anses strida mot allmän ordning, men att sådana märken dock icke skola anses strida

mot allmän ordning, vilka med vederbörligt tillstånd innehålla avbildningar av offentliga vapen, utmärkelsetecken eller emblemer. Så vitt angår registrering här i riket i första hand av varumärken, som innehålla svenska offentliga vapen eller stämplor, läser i berörda uttalande icke hinder föreliggande att upprätthålla det förbud mot registrering, som stadgas i ovanberörda moment i dess nuvarande avfattning. Emellertid har lagrådet icke något att erinra mot en ändring i bestämmelsen, så att registrering av dylikt varumärke må ske, om sökanden har lov att begagna däri intaget vapen eller stämpel. Det låter tänka sig att t. ex. en utländsk näringsidkare här i riket antagits till kungl. hovleverantör och i sitt hemland fått registrera ett varumärke, innehållande det svenska riksvapnet, som han fått tillstånd att begagna. Registrering av märket även här i landet synes därefter icke kunna avvisas. Att i fråga om svenska näringsidkare använda ett annat förfaringssätt under likartade förhållanden läser icke böra ifrågakomma. Enligt departementschefens yttrande till statsrådsprotokollet har också patent- och registreringsverket redan vid nu gällande lagstiftning icke nekat registrering, då sökanden styrkt sig äga tillstånd att begagna det offentliga vapnet. Den avfattning, som i förslaget givits åt ifrågakomma stadgande, torde dock icke kunna anses tillfredsställande. Då däri föreskrives att varumärke ej må registreras, om i märket *obehörigen* intagits offentliga vapen eller stämplor eller — vad därmed jämförts — offentliga emblemer, är uttryckssättet tydligen hämtat från föregående moment i samma lagrum, som avser varumärke, däri *obehörigen* intagits annat namn eller annan firma än sökandens eller namnet på annans fasta egendom. Det ligger visserligen närmast till hands att antaga, att i båda fallen samma betydelse borde inläggas i ordet »obehörigen». Beträffande användandet av annans namn eller firma eller namnet på annans fasta egendom torde den uppfattningen vara fullt stadgad, att användandet är obehörigt, så snart icke till detsamma erhållits vederbörandes lov, direkt eller indirekt. Bestämmelsen är ett uttryck för det skydd, som namnrätten anses äga. Att överföra ett likartat betraktelsesätt på offentliga vapen eller stämplor låter sig dock svårigen göras. Vad riksvapnet angår belägges i lagen om rikets vapen med straff allenast nyttjande av vapen, som utgör en förvanskning av det rätta riksvapnet. Vid sådant förhållande kan man lätt ledas till den tolkningen av förslagets ifrågavarande bestämmelse, att riksvapnets intagande i varumärke aldrig skulle vara obehörigt. Enahanda tolkning kunde måhända göras gällande även beträffande andra offentliga vapen eller stämplor. Att meningen med stadgandet varit en annan, framgår emellertid av departementschefens yttrande. Med ändringen har uppenbarligen avsetts allenast att

icke lägga hinder i vägen för registrering, då sökanden styrkt sig äga vederbörligt tillstånd att begagna vapnet eller stämpeln. Utan sådant tillstånd skulle fortfarande som hittills registrering vara förbjuden. För att klargöra stadgandets avsedda innebörd synes fördenskull en omredigering böra äga rum.

Det andra hänseende, vari stadgandet ändrats utan att konventionen nödvändiggjort ändringen, är att med offentliga vapen och stämplars likstälts offentliga emblemer, mot vilkas användande för närvarande icke något förbud är stadgat. Huruvida här i landet något behov gjort sig gällande att vinna skydd mot användande i varumärke av några sådana offentliga tecken (enligt konventionen: *insignes publics*), som med berörda benämning avses, har icke av departementschefen i hans anförande till statsrådsprotokollet eller i ämbetsmyndigheternas yttranden över konventionen berörts. Lagrådet saknar förty tillräcklig grund för bedömande av frågan, om ur sådan synpunkt lagändringen är lämplig. Emellertid anser sig lagrådet icke böra underlåta att påpeka, att det ord, som sålunda föreslås till intagande i lagtexten, knappast i det svenska språket har en fullt bestämd och fast avgränsad betydelse. Man kan fördenskull befara att svårigheter vid lagbestämmelsens tillämpning skulle komma att uppstå.

Utöver vad ovan anförts finner lagrådet de remitterade förslagen icke föranleda någon erinran.

Ur protokollet.
Erik Ölander.

*Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför
Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet
å Stockholms slott den 29 maj 1914.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern HAMMARSKJÖLD,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena WALLENBERG,
Statsråden: HASSELROT,
VON SYDOW,
friherre BECK-FRIIS,
STENBERG,
LINNÉR,
MÖRCKE,
VENNERSTEN,
WESTMAN,
BROSTRÖM.

Chefen för justitiedepartementet statsrådet Hasselrot anmälde efter gemensam beredning med hans excellens herr ministern för utrikes ärendena samt chefen för finansdepartementet lagrådets genom utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden den 6 mars 1914 inhämtade utlåtande över upprättade förslag till lag om ändrad lydelse av 25 § i förordningen angående patent den 16 maj 1884, lag om ändrad lydelse av 4 och 16 §§ i lagen om skydd för varumärken den 5 juli 1884 samt lag om ändrad lydelse av 20 § i lagen om skydd för vissa mönster och modeller den 10 juli 1899.

Efter att hava redogjort för lagrådets utlåtande anförde föredraganden:

»Vad lagrådet anmärkt mot användningen i förslaget till ändring i varumärkeslagen av ordet 'obehörigen' synes böra föranleda utbytande av detta ord i 4 § 3) mot uttrycket 'utan vederbörligt tillstånd'.

Med upptagande i nämnda lagrum även av emblemer torde i främsta rummet hava avsetts att vinna förbud mot intagande i varumärken av flaggor och standar. För ett sådant förbud synes mig i huvudsak tala samma skäl som för förbud mot offentliga vapens och stämplars intagande i varumärken. Emellertid kan ej nekas att vad lagrådet anmärkt om uttryckets obestämdhet äger visst fog. Med hänsyn härtill och då, såsom lagrådet erinrat, konventionen ej nödgar till lagändring i detta avseende, synes frågan om en eventuell sådan lämpligen kunna tills vidare anstå, för att upptagas i samband med den allmänna revision av lagstiftningen om varumärken, vars företagande patentlagstiftningskommittén erhållit i uppdrag.

I enlighet med vad jag nu anfört har jag låtit omarbета nu nämnda lagförslag, varvid även en mindre redaktionell jämkning däri vidtagits».

Sedan föredraganden uppläst det omarbetade förslaget till lag om ändrad lydelse av 4 och 16 §§ i lagen om skydd för varumärken den 5 juli 1884, hemställde han, att detta förslag ävensom de av lagrådet utan anmärkning lämnade förslagen till lag om ändrad lydelse av 25 § i förordningen angående patent den 16 maj 1884 och lag om ändrad lydelse av 20 § i lagen om skydd för vissa mönster och modeller den 10 juli 1899 måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan täcktes Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten lämna bifall; och skulle till riksdagen avlätas proposition av den lydelse bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet
Gunnar Fogelmarck.